

Curtea precizează domeniul de aplicare al normelor care guvernează recunoașterea de către statele membre a hotărârilor privind procedurile de insolvență

După deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente ale unui alt stat membru sunt ținute, în principiu, să recunoască și să execute toate hotărârile care privesc procedura respectivă

MG Probud, întreprindere din sectorul construcțiilor cu sediul social în Polonia execută, prin intermediul unei sucursale din Germania, lucrări de construcție în această din urmă țară. În 2005, MG Probud a fost declarată insolventă de o instanță poloneză.

În urma unei proceduri inițiate de Hauptzollamt Saarbrücken (administrația vămilor din Saarbrücken) împotriva directorului sucursalei germane a MG Probud, acesta din urmă fiind bănuit de încălcarea legislației privind detașarea lucrătorilor în considerarea neplății remunerației și contribuțiilor sociale ale mai multor muncitori polonezi, Amtsgericht Saarbrücken (Tribunalul Cantonal din Saarbrücken) a dispus oprirea conturilor bancare ale întreprinderii până la concurența sumei de 50 683,08 euro precum și măsura sechestrului asigurător asupra diferitelor creanțe pe care aceasta din urmă le deținea împotriva unor cocontractanți germani.

În cadrul procedurii de insolvență, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Tribunalul Districtual din Gdańsk) ridică problema legalității măsurilor asigurătorii adoptate de autoritățile germane, din moment ce dreptul polonez, care constituie legea aplicabilă procedurii de insolvență în considerarea faptului că Polonia este statul de deschidere a acestei proceduri, nu ar admite asemenea măsuri asigurătorii după declararea insolvenței întreprinderii. În acest context, această instanță a solicitat Curții de Justiție să stabilească dacă, după deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente ale unui alt stat membru sunt autorizate, în conformitate cu propria legislație, pe de o parte, să dispună indisponibilizarea bunurilor debitorului declarat insolvent situate pe teritoriul acestui din urmă stat membru și, pe de altă parte, să refuze recunoașterea, și, după caz, executarea hotărârilor care privesc desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru.

Curtea amintește, mai întâi, că regulamentul comunitar¹ aplicabil în această materie prevede două tipuri de proceduri de insolvență. Procedura de insolvență deschisă de instanța competentă din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului, calificată drept „procedură principală”, produce efecte universale în măsura în care se aplică bunurilor debitorului situate în toate statele membre. Deși, ulterior, instanța competentă din statul membru pe teritoriul căruia debitorul are un sediu poate să deschidă o procedură, aceasta, calificată drept „procedură secundară”, produce efecte care sunt limitate la bunurile debitorului situate pe teritoriul acestui din urmă stat. Rezultă că simpla deschidere a unei proceduri secundare de insolvență este susceptibilă să restrângă întinderea universală a procedurii principale de insolvență.

În continuare, Curtea arată că hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență într-un stat membru este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere și că produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt

¹ Regulamentul CE nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, p. 1, Ediție specială 19/vol. 1, p. 143), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 603/2005 al Consiliului din 12 aprilie 2005 (JO L 100, p. 1).

stat membru, efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere. În mod similar, recunoașterea tuturor hotărârilor, altele decât cele privind deschiderea procedurii de insolvență are loc, de asemenea, în mod automat.

În ceea ce privește executarea hotărârilor privind o procedură de insolvență, Curtea subliniază că, în conformitate cu regulamentul comunitar, nu există decât două motive de refuz. Pe de o parte, statele membre nu au obligația de a recunoaște sau executa o hotărâre cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență, care ar putea conduce la o limitare a libertății individuale sau a secretului corespondenței. Pe de altă parte, orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale garantate prin Constituție.

Curtea constată că, în considerarea întinderii universale care trebuie atribuită oricărei proceduri principale de insolvență, procedura de insolvență deschisă în Polonia include toate activele MG Probud, inclusiv cele situate în Germania, iar legea poloneză determină nu numai deschiderea procedurii de insolvență, ci și desfășurarea precum și închiderea acesteia. În acest sens, legea menționată este chemată să guverneze soarta bunurilor situate în celelalte state membre precum și efectele procedurii de insolvență asupra măsurilor al căror obiect îl pot constitui aceste bunuri. Dat fiind faptul că Legea poloneză privind insolvabilitatea și reorganizarea nu permite, după deschiderea unei proceduri de insolvență, inițierea împotriva debitorului a unor proceduri de executare privind bunurile care compun masa bunurilor insolvenței, autoritățile germane competente nu puteau dispune în mod valabil, în aplicarea legislației germane, măsuri de executare asupra bunurilor MG Probud situate în Germania.

Astfel, Curtea concluzionează că, **după deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente dintr-un alt stat membru, în care nu a fost deschisă nicio procedură secundară de insolvență, sunt ținute, în principiu, să recunoască și să execute toate hotărârile care privesc această procedură principală de insolvență și, prin urmare, nu sunt îndrituite să dispună, în aplicarea legislației acestui alt stat membru, măsuri de executare asupra bunurilor debitorului declarat insolvent situate pe teritoriul acestui alt stat membru, atunci când legislația statului de deschidere nu le permite.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720